

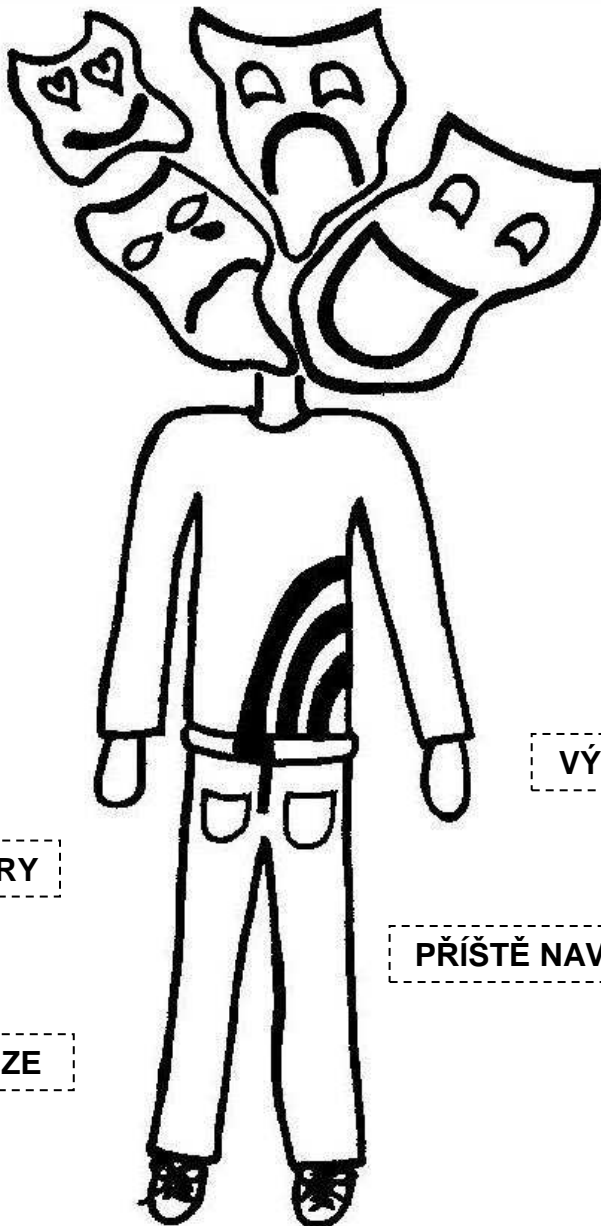
FESTIVALOVÉ NOVINY

#5

13. 3. 2011 jid.slunceweb.cz

JID 20-11

ŽIVOT JE ZMĚNA



ROZBORY

RECENZE

VÝSLEDKY

PŘÍŠTĚ NAVIDĚNOU

Večerní představení – frašky kjógen, Šimizu a Susugigawa

Jako druhé celovečerní představení byly uvedeny dvě japonské frašky Susugigawa a Šimizu v podání Malého divadla kjógenu. Brněnští herci se tomuto žánru aktivně věnují zhruba deset let a jsou jediným divadelním souborem v České republice (i v celé Evropě), který se tomuto japonskému tradičnímu žánru věnuje.

Úvodního slova před představením se ujal Igor Dostálek (který tu každý den též vedl workshop), aby divákům osvětlil, co to vlastně kjógen je. Zábavnou formou – i když občas možná trochu nesrozumitelnou – je seznámil s historií a se základními principy tohoto divadla. Poté se na jevišti představili herci s fraškou Šimizu, do češtiny překládanou jako Horský pramen. V ní se objevily pouze dvě postavy, a to samuraj (v podání Tomáše Pavčíka) a jeho sluha Tarókadža (Radek Odehnal).

Příběh je jako u ostatních kjógenů velmi jednoduchý. Na scénu přijde samuraj a přikáže sluhovi, aby mu přinesl vodu na čaj z horského pramene Šimizu. Sluhovi se ale tak daleko jít nechce, proto se časem vrátí domů s křikem, že ho u pramene napadl démon. K jeho smůle však nedonesl zpět drahocenný džber, tak se jeho pán pro něj vydává osobně. Sluhovi nezbude nic jiného, než hrát si na demona sám. Poprvé mu na to samuraj skočí, všichni ale známe přísloví: „Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne...“ Fraška končí odhalením sluhovy lži a jeho zbesilým úprkem před svým pánem.

Scénář druhé hry, Susugigawy byl převzat ze staré francouzské frašky O kádi. Proto se zde neobjevuje samuraj a sluha, jak je běžné u původních 600 let starých japonských příběhů, ale podpantoflácký manžel, jeho manželka a tchýně. Jako první se na scéně objeví právě manžel (Karel Šmerek), který se vydává k řece prát špinavé prádlo. Později za ním přijde manželka (v podání jednoho z porotců, Martina Pšeničky), a také tchýně (opět Tomáš Pavčík). Obě po něm chtějí různé věci, od vyloupání rýže po nošení vody na koupel, a po vzájemné



dohodě manželovi sepíše seznam, kde jsou všechny domácí práce, co bude muž vykonávat. Zároveň je mu řečeno, že to, co nestojí na seznamu, se ho netýká. Poté, co do řeky spadne manželka a začne se topit, její muž tuto větu vezme doslova a vesele hledá v seznamu pokyn „vytáhnout topící se ženu z vody“, zatímco ona pomalu polyká andělíčky. Až po slibu, že konečně bude hlavou rodiny on, se uvolí ji z vody vytáhnout. Frašku zakončuje tchýně, která ničí seznam prací pro manžela a velmi osobitým způsobem opouští scénu.

Herci jsou po celé představení oblečení v dobových kostýmech. Některé z nich jsou cennými dary od jejich mistra Šigejamy z Kjóta, některé si nechali ušít v Česku. V obou hrách se také objeví tradiční masky. Jednu si na sebe navléká sluha, když se přestrojuje za démona, druhou má po celou dobu postava tchýně. Jak bylo řečeno během úvodní přednášky pana Dostálka, v kjógeny se nevyskytují žádné kulisy, divák je má před sebou pouze ve své představivosti. Rekvizit se také objevilo velmi málo – vějíř, oblečení představující špinavé prádlo, již zmíněné masky nebo džber, se kterým šel sluha pro vodu. I přes svou netradičnost tohoto žánru publikum na jiný způsob divadelního přednesu bez problému přistoupilo a věřím tomu, že se většina diváků bavila stejně dobře jako já.

Koprix

Imrpovizace Na Kopečku

V sobotu večer se několik odvážlivců a spousta nečinně přihlížejících sešlo v sále Na Kopečku. Očekávala se silná účast a výkony, které rozesmějí celý sál. Nakonec jsme se však dočkali toho, že se odvážili vystoupit pouze jihlaváci, a to pouze ze tří přítomných souborů. Ačkoliv moderátorka během večera divadelníky neustále prosila, aby si to ještě rozmysleli a vyzvali svoje kolegy na souboj, nikdo se nepřihlásil. A tak, aby té zábavy nebylo málo, proběhla dvě kola, takže každý soubor měl dvě šance.

Jako první vystupovali členové souboru Spoušť – na jejich obranu musím prohlásit, že ale měli šílenou smůlu na vytažená témata. Jejich prvním tématem byla Svatební noc, která se v počtu 5 ztvárňovala těžko. Poprali se s tím statečně, jenom se ztráceli v tom, kdo je nevěstou, kdo manželem, kdo už je otcem, kdo

dcerou, takže to na konec vypadalo na orgie a incest. Jejich druhým tématem bylo Organizování JID. Sama si nedovedu představit, jak by se na tohle téma dala vymyslet vtipná scénka. I když Tereza bravurně ztvárnila Ivu Fexovou a její starosti během organizování, přes všechnu snahu se Spoušťáci za toto nešťastné téma dočkali nejnižšího potlesku – tedy indikátoru hodnocení diváků, podle kterého se vyhlásil výsledek improvizace.



Jako druzí vystoupili čtyři členové souboru Hobit. Témata byla rozhodně proveditelnější než u Spouště, ale i tak zálužná. Prvním z nich bylo Jak jsem zapomněl, jak se jmenuju. Bleskurychle vymysleli zběsilou jízdu v autě, kdy přejeli svého kolegu a ten následně ztratil paměť. Svou velice

legrační improvizací se dostali až do extrému, když si pak muž myslel, že je Rumcajs, Manka na něj čekala v lese a ptala se ho, jestli ho opravdu přejelo auto. Druhá improvizace se jim povedla snad ještě líp. Téma Osudy české feministky v Africe jim sedlo jako ulité. Kolem feministky pobíhali domorodci a ona jim ukazovala, jak se mají chovat k dámě. Když ji chtěli přivázat ke kůlu, bránila se slovy, že na dámu nesmí muž ani sáhnout, pokud to sama nechce. Nakonec vtipně zakončili děj tím, že se feministka za domorodce provdala.

Největší štěstí, co se témat týče, měli Ochotní pro cokoliv. Prvním z témat bylo Strach mě vzrušuje. Herci, kteří jsou o dost starší než Hobiti, proto rozehráli scénku matky a otce, kteří se dívají na horor, aby se před spaním manželka dokázala vzrušit. Protože však byla stále chladná, zazvonil na dveře doktor Strach, který ji uvedl téměř do extáze. Diváci se smáli celých 5 minut, stejně jako u jejich druhého tématu: Něco mě svrbí. Zde zase začali v ordinaci, kde se snažil doktor vyléčit muže, kterého svrbělo celé tělo. Nakonec „svrab“ vyhnala vědma z Indie tak, že muže poškrábala. Pak jsme se ocitli ve škole, kde studenti našťvaní na učitelku, roznesli svrab po její židli a pak se tomu ze srdce smáli. Nebylo divu, že získali největší ocenění ve formě silného potlesku od diváků a byli doslova donu-

cení zahrát scénku třetí – vítěznou. Tématem bylo: ... a taky banán... Co byste na toto téma vymysleli vy? Tři, dva, jedna, teď a máte pět minut!

Renik

Dílna tvůrčího psaní NAPIŠ MI TO!



Jako pisatelský nadšenec jsem přirozeně zamířila na dílnu psaní, která se odehrávala v sobotu od 16 hodin v Oblastní galerii Vysočiny. Ve skromném počtu čtyř lidí jsme tvořili až téměř do sedmi hodin pod vedením zkušeného tvůrce Martina Skřítky Koláře, režiséra a autora divadla De

Facto Mimo.

Dílna už od začátku působila takovým uvolněným komorním dojmem. Tři hodiny jsou sice dost k vytvoření nějakého kratšího autorského literárního útvaru, z vlastní zkušenosti se mi ale zdá, že je na to potřeba klid a soustředění se. Byla jsem proto zvědavá, jak se bude pracovat ve skupince, kam dílna bude ubíhat, jestli se bude skládat z více odlišných částí, kolik dostaneme prostoru se vyjádřit, použít vlastní nápady, jestli budeme zkoušet víc útvarů, žánrů a zdalipak se nějak zhodnotí naše úsilí. Mohu říci, že jsem se dočkala všeho, doslova jsem se vyřádila. Hned na začátku nám byl předstrčen mohutný stoh papíru. Martin nám poradil pár figlů, aby naše psaní mělo co největší efekt, a pak už záleželo na nás, jak se toho chopíme. Úkol zněl vcelku jasně. Každý z nás měl popsat nějaké jedinečné prostředí tak, aby čtenáře co nejvíce zaujal a vnesl mu do hlavy nějaké otázky, zkrátka ho chytil na „hák“ či „háček“ (zajímavá věc, jež člověka nutí zvědavostí, aby s dílem setrval dále). Dostali jsme chvilku, každý pojal své popisy jinak, ale všechny nesly nádech něčeho neodkrytého. To ale nebylo všechno. Hned jak jsme odložili tužku, Martin nás vyzval ke čtení. S každým se potom snažil rozvést, jak by se mohlo místo rozhybat, případné děje i postavy vstupující. Nejen od něj jsme se něco dozvěděli, většinou se hned strhla diskuze. V nás všech to vyvolalo

proud všelijakých nápadů, které jsme kombinovali a hnali naše myšlenky někam dál. Každý také vyjádřil, jaká byla jeho vize příběhu přicházejícího po popisu. To ale nejsme ani v půlce! Po vlastním libovolném začátku přišel zvrat, měli jsme si náhodně prohodit naše drobné výtvary a vyzkoušet si, jaké je pokračovat v myšlence někoho cizího. Martin nám to trošku znesnadnil, „Napište to, o čem si myslíte, že by autor úvodního popisu nikdy nenapsal (i žánrově).“ Sice jsme hodně škrtali, výjimkou nebyly ani dodatečné poznámky pod čarou a vsuvky, nakonec ale vznikly nástiny tří příběhů, u kterých jsme se hodně pobavili. Martin přicházel s množstvím zajímavostí a poutavých příběhů, příkladů, jak ze světa literatury, tak filmu. Hodně jsme prohodili, např. na téma ukončení příběhu. Řeč se dostala k mnohému, od zombí a Kinga až po ukončení filmu Počátek. Líbilo se mi protkáání dílny dynamickými rozhovory, které nějak nezastíňovaly naši práci na papíře. Odcházeli jsme o krok zkušenější, dokonce jsme se obohatili i o jeden žánr. Jeden z účastníků chtěl jako žánr místo masakru napsat rozruch. Jen si představte takový Texaský rozruch motorovou pilou!

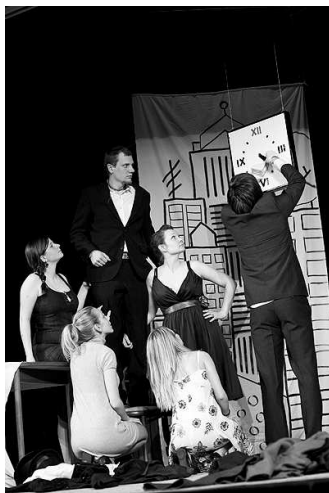
Nejsilněji mi v hlavě uvízlo vyprávění o studentovi, který na dílně napsal úžasnou povídku o kavárně, ale na konec zasadil teroristy. Vtrhli do kavárny a vystříleli ji samopalem. Studenti koukali s otevřenými ústy na reakci profesora. Ten však suše poznamenal: „Některé povídky potřebují samopal.“

Alice

A. Hoffmeister: Nevěsta (Chandraradar, Nové Město na Moravě)

Frank Sinatra. To je osoba, jejíž písně prostupují doslova celou Nevěstu. Ocitáme se v restauraci, kde se setkají zcela náhodně dva lidé. Jedním z nich je chudý muž, jehož bohatý strýc právě umírá a který nejspíš bude hlavním dědicem. Druhým je dívka, která si muže splete s někým, kdo odpovídá na její inzerát v novinách a chce tím pádem s ní uzavřít sňatek. Povídají si spolu o všeličem, muž se do dívky zamiluje, jenže ta když pak zjistí, že si muže spletla s jiným, odejde s tím, kdo na její inzerát opravdu odpověděl. Kolem dědice se začínají motat další krásky s vidinou vdavků a spousty peněz. Podmínkou pro to, aby muž získal majetek, je to, aby se do půlnoci oženil – s pannou. Dívky tak ztrácejí nadě-

ji na svého prince, z číšníka se stává pomocník, který hledá pro muže vhodnou budoucí manželku. Nakonec sežene pouze pannu gumovou, ale na scéně se objeví opět Anny, dívka z restaurace, souhlasí, že si muže vezme a vše skončí happy-endem.



Scéna a pozadí všech událostí byly velice nápadité. Nejnápadnějšími byly visací hodiny, se kterými herci pracovali během představení. Idea byla originální – posouvat rafičky, aby měnily čas. Bohužel technika selhala a rafičky permanentně padaly dolů, takže se čas jakoby vracel zpátky, což hře dodalo na komičnosti. Mnohdy dokonce tato rekvizita zkazila celý výstup (např. když se herci špatně domluvili, jeden z nich rafičky přetočil dříve, než měl, a když pak dorazila na scénu roztleskávačka speciálně, aby otočila rafičkou, neměla už co otáčet). I další kulisy však byly zajímavé – na plátně na scéně visely nakreslené mrakodrapy – budova novin, ze kterých se ve hře často objevovaly zprávy o stavu umírajícího strýce, budova nemocnice, židle a stůl, na němž stála váza s překrásnou rudou růží, která Anny uvedla do mýlky, že muž sedící u stolu je ten pravý.

Propojení hudby s výstupy bylo pojato originálně. Vybrány byly různé písně od Franka Sinatry, které se tu více, tu méně hodily k ději. Nejzajímavější asi byl tanec číšnic, kterým rytmus udával psací stroj. V této scéně bych však uvítala, aby byla zachována detailnost celé hry – dívky by měly mít všechny stejné šaty, pouze dvě z číšnic vypadaly skutečně jako číšnice, zbytek dívek měl různé šaty, od šedivých po květované, a zástěrku.

Další věcí, která podívanou trochu rušila, bylo nepochopitelné převlékání šatů na scéně. Dívky, které se snažily uhnat dědice, totiž na scénu přicházely v mužských kalhotách a s klobouky, následně si před diváky kalhoty svlékly – možná to bylo svlékání „na efekt“, dívky tak předváděly své krásné nohy, ale jako divačku mě tento prvek dost rušil. Vtipné bylo naopak zařazení hry „kdo chce uhnat miliónáře“, kdy dívky odpovídaly na otázku, co by si na světě nejvíce přály stylem: „Já

bych chtěla světový mír,“ „já světovou lásku,“ „já bych chtěla adoptovat všechny černoušky,“ „já bych chtěla osídlit všechny planety ve vesmíru...“ Naopak vložené tanečky roztleskávaček, číšnic atd. mi mnohdy přišly zbytečně kostrbaté, tanečnice nebyly uvolněné a pak působily jako tancující sochy.

Tématickým detailem bylo to, že si dívky při mluvě o dědictví plnily pusy rakvičkami. Konečné vyřešení otázky svatby mi však přišlo uspěchané a nedomyšlené. Strávili jsme spousty minut sledováním číšníka hledajícího nevěstu a pak je romantickým koncem pouze: „Anny, ty jsi tu? Tak si mě pojď vzít...“ ? Mimo to nebylo vysloveno, proč vlastně dívka nezůstala s mužem, který si ji původně odvedl a byl ochotný si ji vzít. Nápad s umělou pannou však diváky pobavil.

Renik

Rozbor: Nevěsta



Poslední letošní festivalový rozbor začal zhodnocením Nevěsty, se kterou se na JIDu předvedl divadelní soubor Chandraradar. Slova se opět první ujal Petr Christov, který představení označil jako „tvar s jasnou výtvarnou značkou“, neboť představení mělo velice působivé kulisy a dobře

dokreslovalo atmosféru New Yorku, kde se příběh odehrává. Dále pozitivně zhodnotil znak času a velice se mu líbilo, jak se herci snažili posunout čas dál, ale díky neposedným rafičkám, které neustále padaly dolů, se čas pořád jakoby vracel zpátky. Téma celého příběhu prý převážilo téma lásky, což nebylo také špatné. Sympatické se mu také zdálo to, že herci hráli a tančili zároveň. Hru označil za takové něžné křehké vyprávění, kterým „proplul a netrápilo ho to“.

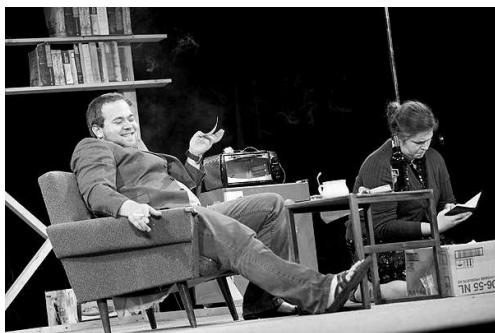
Poté se slova ujala porotkyně Hana Galetková, které se na hře líbilo dobré otevření a uchopení příběhu. Především ji zaujala lehká nadsázka slavných hollywoodských romantických komedií. Otázka prý ale byla v „temporytmu“, neboť po příjemném a svižném začátku byly některé scény méně výrazné, až pomalé. Děj

se začal táhnout k jedné lince a ona hledala nový motiv a po určitých scénách už tušila, jak to všechno dopadne. Na souboru se jí líbilo jeho pohybové vybavení a skvělé sehrání všech herců. V celém představené viděla obrovský potenciál hru vyšperkovat.

K potenciálu se poté vyjádřil pan Christov, který ho viděl ve větším herectví a ve větším vnoření se do příběhu. Také dodal, že by soubor mohl mít větší nároky na „přenášení“ děje příběhu právě díky kulisám, protože je to prý krásný klíč, který by chtělo více dodělat a s kulisami si více hrát. Na konec rozboru pak porotci souboru poradili, aby zkusili více uchopit i jednotlivé postavy, více je charakterizovali a zkusili na nich hledat více drobností, které jejich osobnosti ještě více vykreslí.

terkule

Lenka Procházková: Celebrita



Jako druhé nedělní představení jsme měli možnost zhlédnout divadelní hru Celebrita od souboru Mimo chodem z Ledče nad Sázavou. Představily se nám v ní pouze dvě postavy – starý univerzitní profesor Marek v důchodu a jeho hospodyně. Děj začíná typickým profesorovým ránem

– vstane, uvaří si kávu, přečte si noviny a začne se zabývat korekturou odborných textů. Pohrdá moderní civilizací, avšak nemyslí si, že by pro ni nebyl dost dobrý – ona přece není dost dobrá pro něj! Lidí se straní, společnost mu dělá pouze po starší hospodyně. Jeho přístup k věci se ale změní, když mu jednoho prosincového dne zavolá rozhlasový moderátor a požádá ho coby intelektuální celebritu, aby přednesl v rádiu na Nový rok dvouminutový proslov. To profesorovi dodá naději a začne se o svět trochu zajímat – brzy jsou však jeho naděje ztraceny, když mu moderátor opět zavolá a oznámí mu, že místo něj bude mít proslov Jaromír Jágr.

Tak pan Marek vezme sluchátko, místo do rozhlasu své názory na svět alespoň vyloží svému příteli a opět se vrací do normálních kolejí svého života.

Divácké ohlasy byly rozporuplné – někteří lidé si hru velmi užili, jiní spoustu věcí vytýkali. K nejčastějším postřehům, co by se daly na hře změnit, patřilo především to, že hra byla postavena prakticky pouze na jedné postavě, hospodyně se na jevišti objevila jenom několikrát. To, jak zdůraznil i Martin Pšenička, by nevadilo, pokud by herec byl na špičkové úrovni nebo měl alespoň výrazně zajímavou osobnost. Kvůli charakteru hry bylo vše postaveno na slovní rovině – proto se herecký výkon místy ztrácel. Hra byla též příliš dlouhá, objevila se spousta scén, které by se daly vyškrtat a divák by neměl pocit, že o něco zásadního přichází. Jako plus by se daly však hodnotit kostýmy herců, které byly vybrány, aby odpovídaly situaci (župan po ránu, našedivělé vlasy hospodyně, profesorovo sako...) a kulisy, které představovaly profesorův pokoj – byla zde k vidění knihovna, křeslo nebo postel. K větší autentičnosti se pouštěly telefonní rozhovory z reproduktorů a u několika scén se objevil i hudební doprovod. Z těch byl nejzřetelnější moment, kdy pan Marek kouří cigaretu a k tomu hraje skladba od The Doors „Light My Fire“, která posloužila jako příjemné oživení atmosféry už proto, že je velmi známá a publikum na ni mohlo zareagovat a „probudit se“ po dlouhé přehlídce profesorových filozofických názorů.

Jak by se dalo snažení herců zhodnotit? Nejspíš tak, že jejich představení nepřineslo nějak výjimečný zážitek, nicméně se na přehlídce studentských divadel rozhodně neztratilo. Občas příběh pobavil, občas byl poněkud zdlouhavý, ale přesto Jakub Sajdl, který ztvárnil hlavní postavu, podal dobrý výkon a DS Mimochoodem se rozhodně nemá za co stydět.

Koprix

rozbor: Celebrita

Hra ledečského souboru Mimochoodem, řekněme jednoduše, dostala docela kapky. Pan Christov jako obvykle nastínil, co jsme vlastně viděli. Hru označil za melodrama, byla vlastně celá postavena na jedné postavě, profesoru filosofie v důchodu, kterému občas přiskočila na pomoc druhá postava, jeho uklízečka.

Profesor vlastně prodělává během inscenace určitou životní změnu skrz nečekaný telefonát. Svět ho konečně vnímá. Paní Galetková pokračovala doplněním dvou klíčových momentů (zvrátů), a to zaprvé telefonátem, jehož se dostane tomuto morousovi a on začne přemýšlet o současnosti (má za úkol vystoupit na Nový rok v rádiu jako celebrita). Nabírá druhý dech, ale přichází telefonát číslo dvě, kdy je mu oznámeno, že byl nahrazen Jágre. Dalším důležitým momentem



je telefonát jeho kolegy, který oceňuje jeho myšlenky a chce si poslechnout jeho projev do rádia. Další, co zmínila, bylo, jak velký herecký výkon tato role vyžaduje, herec vlastně na jevišti stráví sám skoro hodinu (kromě oživujících vstupů uklízečky). Paní Galetková poznamenala, že by se to možná

dalo zpracovat i jinak, aby se tento problém zmírnil, v tomto případě se prý materiál spíše vzpírá. Nelíbilo se jí také, že občas si představitel a charakter důchodce odporovali, herec byl např. moc rychlý v pohybech při sundávání krabice. Taky ji zajímalo, co představitele na roli zaujalo, jestli k ní měl nějaký vztah, spojení s ní. Svými myšlenkami vše zakončil pan Pšenička, který si všiml, že na jevišti nebyl žádný záchranný bod, kromě telefonu se herec neměl o co opřít, a tak jsme ve výsledku zhlédli něco docela podobného rozhlasové hře, kdy vlastně divadlo ani tak nepůsobí na zrak jako na sluch, a tak se představení dostalo k divákům spíše jako informace o existujícím textu. Co ve hře nenašel, bylo jakési rozkódování pro diváka. K tomu se přidaly hlasy z hlediště, jeden z diváků poznamenal, že některé scény a motivy se mu zdály nedůležité a nezjistil, proč vlastně ve hře figurovaly – např. motiv bývalé studentky neměl vyústění, proto jej považoval za zbytečný. Problém byl také se scénou s pouty, kdy je důchodce objeví jako vzpomínkový předmět ve staré krabici. Sám soubor na rozboru vysvětlil, jak to souviselo. Pouta měla profesoru připomenout jeho mládí, což evokovalo nějaké mladické hýření, ale nakonec jsme se dozvěděli, že byla použita na studentskou demonstraci. Další z diváků nepochopil, jak s tím souvisel hovor

v rádiu, kdy promlouvající muž připomínal názorem právě hlavní postavu. Důvod zasazení této scény spočíval podle souboru v tom, aby profesor zjistil, že není na světě sám, že někdo ještě může ocenit jeho názor. Výsledná nelibost porotců poukazovala hlavně na momenty ukotvené v textu, které možná nebyly důležité pro děj, a pokud ano, tak správně nevyzněly. Všichni se také shodli, že toto zpracování je možno si užít pouze, pokud se budeme soustředit na sluchový vjem a ne na zrak.

Alice

Mahlér v Jihlavě (Ochotni pro cokoliv, Jihlava)



Jako poslední soutěžní představení letošního festivalu JID 20-11 se nám představil soubor Ochotni pro cokoliv s jejich autorskou hrou Mahlér v Jihlavě. Ochotníci si na pódiu vystavili jen se dvěma židlemi a stojanem na noty.

Na úvod vešel na pódium dirigent jihlavského orchestru a začal s publikem jednat jako s hudebníky. Tento výborný nápad – zapojit více publikum – jsem velmi ocenila. Fórky, kterými nás dirigent zahltl, byly velmi vtipné a trefné. Na diváky byl velmi přísný a nechal je, aby byli pozadu nebo napřed maximálně o dva takty – víc nebral.

Při zkoušce nás upozornil na takzvané „jebovky“, což jsou místa, kde je skladba opravdu hodně náročná a složitá na zahrání, např. při pomlce. Dirigentovi se naše výkony, které byly doprovázeny pouštěnou hudbou, moc nelíbily, a tak nás upozornil, že příště nemáme v 8 lidech vypít za večer 187 piv tak, jako se to stalo včera. Do orchestru protlačil svého syna na místo prvního houslisty. Syn hrál ovšem na flétnu a ne zrovna moc dobře.

Děj se poté přesouvá do autobusu, ve kterém jede Mahler a nějaký Brňák. Spousta vtipů, avšak pro děj nic podstatného. Brněnský přízvuk a chování bylo ale výstižné a tak typické pro obyvatele tohoto města. Nejvíce diváky asi dostala

hláška, která byla řečena spolucestujícím, který v autobuse nebyl zastoupen žádným hercem: „Jsi mi u prdele, Peťo.“ Jak tedy vidíme, ve hře se objevovaly vulgarismy, ale jen na správném místě ve správný čas. Když Mahler přijel do Jihlavy, byl hned okraden. Pak na něho na ulici natrefil náš dirigent se synem a pozvali ho k sobě domů, kde se dirigent hrozně opil. U dirigenta doma také probíhalo nacvičování s vlastním synem, který se ovšem více zajímal o hokej, co právě běžel v televizi. Po zapnutí TV se na pódiu objevuje hokejista a hraje. Po vypnutí televize sklesle odchází. Kvůli indisponovanosti jihlavského dirigenta musí Mahler tedy koncert pořádaný druhý den oddirigovat sám.

Tato hra mě velmi zaujala a moc jsem se u ní bavila. Měla jasnou základní strukturu a zároveň i místo pro improvizaci, ve které jsou Ochotni pro cokoliv tak dobří. Nějaké malé nedostatky, které se objevily ve skloňování některých slov, bych prominula, protože: „4krát se upísknout v 15 letech při písni Skákal pes přes oves, to není žádná tragédie.“

Jediné, co na mě působilo trochu zvláštně, byl počet herců. Přišlo mi totiž, jako by postava průvodkyně v autobuse a např. matky, která se v jedné scéně objevila jen v ručníku, byla vytvořená až dodatečně, ale to může být jen můj špatný dojem.

Hru Mahler v Jihlavě všem doporučuji, já se skvěle pobavila. Konec konců, tak je to se souborem Ochotni pro cokoliv vždycky. Vždyť jak říká sám dirigent: „Kvantita ne, kvalita ano!“

Kláraůša

Rozbor: Ochotni pro cokoliv

Poslední rozbor letošního JIDu začal v Divadle Na Kopečku s velkým zpožděním. Porotce Petr Christov hned ze začátku vyzval posluchače k přemístění do předních řad, nejspíš na základě příspěvku pana Krásenského do včerejších novin, ve kterém



se do poroty pořádně obul.

Rozbor začal Petr Christov obvyklým shrnutím toho, co jsme viděli. Zavtipkoval, že se jedná o zajímavou slovní hříčku k zakončení festivalu: „Už víme, co je v Očistci, byl to tady Ma(h)lér.“ Přiznal, že mnohé momenty z inscenace ho bavily, avšak vytýkal občas nezdařenou improvizaci. Improvizace, jak řekl, musí mít svá pravidla, řád a ukázněnost.

Na něj navázala porotkyně Hana Galetková. Oproti předešlým názorům se jí myšlenka lokálního divadla líbila, chválila i vykreslení českých povah. Uznala, že často omílané „čecháčkovství“ je vlastně pravdivé a celou inscenaci o tom, jak cizinec přijede k nám do buranova, si užívala. Jediné, co souboru vytkla, byla občasná rozvláčnost děje, při které se jí obtížněji udržovala pozornost.

Martin Pšenička byl tentokrát stručný. I on vytkl občas nezdařenou improvizaci. Podle něj musí mít improvizace pevný řád, který Ochotní občas porušili.

Následně se zapojili i diváci a jejich ohlas byl poměrně veliký. Jedna z divaček chválila zejména autobusovou scénku, jiného diváka bavily detaily, kterým byl například autentický zvuk mobilu. Závěrečné slovo měl stálý návštěvník Ochotných pro cokoliv, který jejich hru přirovnal ke konci závodní dráhy – začátek byl dobrý, ale po příjezdu do buranova to skřípe.

Anet

Pirátská pohádka aneb poklad anglického královského dvora

Jak už je tomu na JIDu zvykem, po soutěžních představeních přijde oddechová hra. Porotci mají čas rozhodnout, koho doporučí na postupové přehlídky, a divák má čas srovnat se s tím, že festival už zase končí... Uteklo nám to rychle... Tentokrát však přišla změna, závěrečným představením nás neprovedli pacienti Kopečku, ale žáci ZUŠ ve Velkém Meziříčí.

Kouzelná pirátská pohádka byla plná hereckých talentů. Děti si hraní vyloženě užívaly a s nimi si jejich výstup užívali i diváci. Ocitli jsme se na palubě lodi, na které se opalovalo několik komtes, vyprávějících si vzájemně anekdoty a obdivujících jakéhosi gentlemana, o kterém slyšely z vyprávění a který je idolem jejich srdcí. Komtesy jsou však přepadeny piráty a následně tímto hrdinou zachráněny.

Malí herci pobavili všechny diváky do jednoho, a to výroky typu: „Ženské přepadávám poprvé, tak nevím, jestli se mám těšit, nebo ne...“ nebo: „Ten muž, to je prostě pojem...“ „I na mne jdou mrákoty...“ – věty vynesené s vážnou tváří malými princeznami zamilovanými do fešáka v klobouku. Dětskost herců se projevila roztomilým neplánovaným výstupem, kdy jeden z chlapců upadl zamotaný do lana a všichni se rozesmáli, jako by vůbec nebyli na jevišti.

Děkujeme za toto zakončení!

Renik

A jak to tedy dopadlo?

Jestli bude pro letošní JID něco typické, tak to jsou prodlevy, sekery, zpoždění a já nevím, jak ještě jinak tyto časové záležitosti nazvat. A vyhlášení výsledků pro tento ročník se nestal výjimkou.

V sálu bylo cítit napětí, nervozita a možná i trochu strach, protože tohle byl okamžik „O“ celého festivalu.



Chcete vědět, jak to dopadlo? Zajímá vás, jestli jste prohráli všechny peníze, když jste si vsadili na svého favorita? Tuhne ve vás krev při pomýšlení na doporučení na Mladou scénu v Ústí nad Orlicí? Vážně to chcete vědět? No tak dobře...

Název souboru	Inscenace	Ocenění
DS NUM (Jihlava)	kČaLmOeVnĚnKý	Cena diváků
Ochoťní pro cokoliv (Jihlava)	Mahlér v Jihlavě	Cena porotkyně
Špíny (Nové Město na Moravě)	Hana Hančincová	Cena poroty
Negativ (Telč)	Utopenec aneb cesta tam	Cena za „Utopence“
Spoušť (Jihlava)	Vacanze	doporučení na Mladou scénu
Divadelní společnost Saši Liškové (Jihlava)	Infekce	doporučení na Mladou scénu
Špíny (Nové Město na Moravě)	Hana Hančincová	doporučení na Mladou scénu
415 (Jihlava)	Ona, ona, já	doporučení na Mladou scénu

organizátor



Slunce
sdružení na podporu
mezinárodního přátelství

hlavní partner



partneři



Kraj Vysocina



MINISTERSTVO
KULTURY



OGV
Oblastní galerie Vysociny v Jihlavě



College Centrum skori



mediální partneři

VYSOČINA-NEWS.CZ

Region 87.9
ČESKÝ ROZHLAS

deník

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-11 - vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Renata Neprašová - **Redakce:** Klára Englišová, Eva Koprůvá, Eva Sýkorová, Alice Krajčířová, Aneta Jelínková, Anna Gümpllová, Tereza Vlachová - **Odborný dohled:** Alena Mikulíková - **Fotograf:** Míša Vodová, Vojta Brtnický, Adam Hruška - **Výtvarná spolupráce:** Klára Englišová - **Design a grafická úprava:** Stanislav Smrčka, Jakub Kodet

festivalové webové stránky: jid.slunceweb.cz
redakční email: jid.noviny@slunceweb.cz